

در باره دعوت سازمان جهانی کار از سندیکای کارگران واحد

یداله خسروشاهی

دهم اسفند ماه هشتاد و شش

بر مبنای گزارش سایت دسترنج (سایت منعکس کننده نظرات خانه کارگر و شوراهای اسلامی کار)، سازمان جهانی کار در روزهای ۱۵ و ۱۶ و همچنین ۱۹ و ۲۰ اسفندماه به ترتیب در تهران و یزد یک کارگاه آموزشی برگزار خواهد کرد. طبق این گزارش سازمان جهانی کار از خانه کارگر، سندیکای کارگران شرکت واحد و انجمن صنفی روزنامه نگاران و رانندگان بیابانی (وابسته به جبهه مشارکت) دعوت کرده تا در این کارگاه آموزشی شرکت کنند. آقای ابراهیم مددی (نایب رئیس سندیکای واحد) در گفتگو با این سایت ابراز داشته که: «سازمان جهانی کار طی نامه‌ای رسماً از سندیکا دعوت بعمل آورده تا در این کارگاه آموزشی شرکت کند».

قطعاً بر کسی پوشیده نیست که سازمان جهانی کار در واقع به عنوان یک وزارت کار جهانی نظام سرمایه‌داری و بر مبنای سه‌جانبه‌گرایی بنیان گذاشته شده است. هدف اصلی این سازمان پیش‌برد اهداف و سیاست‌های سرمایه‌داری در جنبش جهانی کارگری است. استثمار بی‌امان طبقه کارگر و کسب سود بیش‌تر برای سرمایه‌داران و تضمین ایجاد محیطی امن برای سرمایه‌گذاری و همچنین جلوگیری از هرگونه تشنج و اقدامات رادیکال در جنبش کارگری از اهداف اولیه این سازمان می‌باشد.

اما این‌که چرا سازمانی با این اهداف در موقعیت کنونی از تشکلی مانند سندیکای واحد دعوت می‌کند که در کارگاه آموزشی آن شرکت کند و از این طریق برخلاف عمل‌کرد تاکنونی رژیم- این تشکل را به‌طور ضمنی به رسمیت می‌شناسد، دارای اهمیت زیادی است که می‌بایست مورد بررسی قرار گیرد.

همانطور که مطلع هستیم سندیکای کارگران شرکت واحد با تلاش یک‌پارچه کارگران و پشت‌سر گذاشتن یک مبارزه نابرابر و زیر شدیدترین سرکوب‌ها و فشارها به‌همت کارگران این شرکت ایجاد شد. کارگران واحد با برگزاری مجمع عمومی نمایندگان خود را انتخاب کرده و با تصویب اساسنامه، سندیکا را در جامعه اعلام نمودند. تاریخ تاکنونی این اقدام را همه‌ی فعالین جنبش کارگری می‌دانند و مطلع هستند که اسانلو در زندان است و بیش‌تر اعضای هیأت مدیره از کار برکنار شده و در راهروی دادگاه‌های رنگارنگ سرگردان می‌باشند و بدون دریافت هرگونه دستمزدی با مقاومت کامل در حال فعالیت می‌باشند.

استقامت و پایداری فعالین و منتخبین این سندیکا و حمایت‌های بین‌المللی از حرکت آن‌ها باعث شد که فدراسیون بین‌المللی اتحادیه‌های کارگران حمل و نقل (باتوجه به اهداف تدوین شده‌اش) این تشکل را به‌عضویت خود درآورد.

از طرفی نامه‌های متوالی این سندیکا به‌مجامع کارگری جهان جهت فشار بر سازمان جهانی کار برای پذیرش مقوله نامه‌های بین‌المللی در مورد ایجاد تشکلات مستقل کارگری از طرف ایران، سفر اسانلو به‌لندن و شرکت او در جلسات فدراسیون کارگران حمل و نقل و اتحادیه‌های جهانی و تأکید بر پذیرش سندیکا به‌عنوان یک تشکل مستقل از

طرف سازمان جهانی کار، ارسال چندین نامه به سازمان جهانی کار در مورد عدم صلاحیت هیأت اعزامی رژیم به عنوان نماینده کارگران ایران و شکایت اتحادیه جهانی در این مورد، برگزاری چند آکسیون اعتراضی در مقابل این سازمان و طرح خواست کارگران شرکت واحد جهت شرکت در کنفرانس سالیانه این سازمان به جای منتصبین دولتی، و به ویژه اعتصابات قدرتمند کارگران واحد، در مجموع باعث گردید که سازمان جهانی کار به طور ضمنی و در عمل سندیکای کارگران شرکت واحد را به رسمیت بشناسد و همانند سال ۸۵ از آن ها برای شرکت در این کارگاه آموزشی دعوت به عمل آورد.

با این وجود آشکار است که دعوت همزمان از خانه کارگر و دو تشکل جبهه مشارکت به همراه سندیکای واحد، مشخص کننده‌ی سیاست و هدف این سازمان در جهت ایجاد همگرایی با این تشکلات ضدکارگری و ارتجاعی در جنبش کارگری و جلوگیری از تشنجات احتمالی و ایجاد محیطی امن جهت سرمایه‌گذاری است.

با این وجود، اگر سازمان جهانی کار تنها از خانه کارگر برای شرکت در کارگاه آموزشی دعوت به عمل می‌آورد، قطعاً با اعتراض شدید نهادهای کارگری در سطح جهان روبرو می‌شد که بر وابسته بودن خانه کارگر به رژیم تأکید می‌کردند. از طرف دیگر، با توجه به اهرم فدراسیون جهانی اتحادیه‌های کارگری وابسته به بلوک شرق سابق (دبلیو اف تی یو) که حمایت و همکاری با خانه کارگر از سیاست‌های بنیادی آن است تا جبهه واحد ضدامپریالیستی خود را به پیش برد، و همچنین حمایت خود سازمان جهانی کار از خانه کارگر و شوراهای اسلامی کار امکان این که تنها از سندیکای واحد دعوت به عمل آورده شود، بعید می‌نمود.

با توجه به چنین وضعیتی سؤال اساسی این است که آیا فعالین سندیکای واحد بایستی در این کارگاه آموزشی شرکت کنند و به دعوت سازمان جهانی کار جواب مثبت دهد یا خیر؟ جواب من به این سؤال آری است. به چند دلیل مشخص:

- ۱- در موقعیت کنونی توازن قوا بین کار و سرمایه به نفع طبقه کارگر نیست.

- ۲- در شرایط کنونی تنها یک تشکل مستقل کارگری آن هم با وضعیت اسفباری که رژیم بر فعالین آن تحمیل کرده در جامعه توانسته نیم‌خیزی بردارد و نیم‌قدی علم کند.

- ۳- حضور سندیکای واحد در چنین مجامعی برای حفظ و تداوم رسمیت آن در سطح بین‌المللی حیاتی است.

- ۴- حفظ و تداوم رسمیت بین‌المللی سندیکای کارگران شرکت واحد در عین حال مستقیماً به معنای به رسمیت شناسایی بین‌المللی حضور جنبش مستقل کارگری در ایران برای ایجاد تشکل‌های مستقل نیز می‌باشد.

- ۵- طبقه کارگر باید از تمامی امکانات و تریبون‌های موجود در جهت بازگویی مسائل خود و پیش برد اهداف طبقاتی خویش استفاده کند.

در مورد توازن قوا، واقعیت این است که در موقعیت کنونی طبقه کارگر در ایران در مجموع در یک حالت تدافعی قرار دارد. رژیم حتی منتخبین سندیکای واحد را با شگردهای متفاوت (همچون زندان، بهادگاه کشاندن‌های مکرر و اخراج) از اهداف اولیه‌شان دور کرده است. در حال حاضر فعالین واحد نه جهت تحقق اهداف اعلام شده‌ی اولیه (همچون برگزاری پیمان‌های دسته‌جمعی و...) تلاش می‌کنند، بلکه خواهان بازگشت به کار، دریافت دستمزدهای تاکنونی، عدم پیگیری قضایی در مورد دادگاه‌ها و احکام و... هستند. محمود صالحی را در زیر فشارهای ضدانسانی در زندان عملاً به مرگ تدریجی محکوم کرده‌اند. در سطح جامعه به جز کوشش بعضی از فعالین از جان گذشته (جهت

ایجاد تشکلات مستقل کارگری در محیط‌های کار)، کارگران در کلیت در راستای پرداخت دستمزدهای معوقه، جلوگیری از تعطیلی کارخانجات و بیکار شدن، جلوگیری از انعقاد توافق نامه‌های سفید امضاء جهت کارهای قراردادی و پیمانی و در جهت امنیت شغلی، جلوگیری از اجرای حکم شلاق برای کارگران سنندج، جلوگیری از دخالت نیروهای نظامی و سرکوبگر تلاش می‌کنند؛ که همه‌ی این اقدامات یک حرکت تدافعی است.

اگر اکنون چند تشکل توده‌ای کارگری دیگر در جامعه وجود داشت و یا تشکل سراسری و توده‌ای کارگران در جامعه سامان داده شده بود و بخشی از کارگران همراه با تشکلات خود متحداً و هدفمند در میدان مبارزه حضور عینی داشتند که امیدوارم بزودی در چنین موقعیتی قرار بگیریم. آنوقت انتظار می‌رفت و سیاست درست این بود که اگر سازمان جهانی‌کار از خانه‌کارگر و مشارکتی‌ها نیز دعوت به عمل می‌آورد، ضمن تحریم چنین نشستی، فعالین تشکلات مختلف هم‌آهنگ و متحدانه نسبت به این اقدام سازمان جهانی‌کار یک کارزار اعتراضی به‌راه می‌انداختند و ضمن افشای این سیاست ضدکارگری آی ال او و همچنین افشای دگرباره‌ی نقش و ماهیت ضدکارگری این تشکلات از حضور آن‌ها در مجامع بین‌المللی (به‌عنوان نماینده‌ی کارگران ایران) جلوگیری به عمل می‌آوردند. امروز نیز اگر چه توازن قوای موجود اجازه چنین تحریمی را نمی‌دهد، اعتراض به حضور این تشکلهای رژیم ساخته همچنان موضوعیت دارد. انجام چنین اعتراضی فقط وظیفه سندیکای واحد نیست، وظیفه همه فعالین راستین جنبش کارگری است. امید این است که فعالین شرکت‌کننده سندیکای واحد در این کارگاه به‌اصطلاح آموزشی، همچون سال ۸۵، در این نشست نیز به‌بازگویی مسائل و مشکلات واقعی کارگران بپردازند و عمل‌کرد نزدیک به سه دهه‌ی این تشکیلات مافیایی کارگرسستیز را هرچه روشن‌تر برای شرکت‌کنندگان بازگو کنند و به‌نیاز عاجل کارگران ایران به‌ایجاد تشکل‌های کارگری مستقل از دولت تأکید کنند. امید است که این فعالین ضمن تماس با کارگران شرکت‌کننده در این کارگاه آموزشی، آن‌ها را ترغیب و تشویق کنند که اقدام به‌سازماندهی تشکلات مستقل کارگری در محیط‌های کار را در دستور کار خویش قرار دهند.

گرچه نفس شرکت در این کارگاه آموزشی گام مثبتی در جهت تثبیت سندیکای واحد و تشویق کارگران برای برگزاری مجمع عمومی دوم و فرارفتن از موقعیت کنونی است. اما در عین حال این همپاری و اتحاد با سایر بخش‌های کارگری است که آن‌ها را قادر می‌سازد تا با استقامت و بردباری (یعنی: بدون تکیه بر ارگان‌های دولتی، بدون هیچ چشم‌داشتی از آن‌ها و تنها با تکیه بر نیروی خویش) تشکلات مورد نظر خود را سامان دهند و در سطح جامعه اعلام نمایند. این تنها راه پیش‌رفت و تحمیل نهادهای کارگری به‌رژیم است. بدین ترتیب، این رژیم است که در نهایت مجبور خواهد شد به‌وجود این تشکلات در جامعه گردن نهد و از طریق عوامل داخلی و بیرونی خود در عمل- آن‌ها را به‌رسمیت بشناسد. طبیعی است که با افزایش این تشکلات قطعاً شدت سرکوب کم‌تر خواهد شد و راه برای ایجاد تشکلات فراگیر مستقل کارگری در سطح جامعه هموار خواهد گردید.

امید است در آینده‌ای نه چندان دور شاهد اعلام تشکلات مستقل دیگری در جامعه باشیم. امید است کارگران نیشکر هفت‌تپه، کارگران نقاش، کارگران نفت و گاز و پتروشیمی، کارگران خودروسازی‌ها، کارگران صنایع چاپ و... با ایجاد تشکلات مورد نظر خود سندیکای واحد را از این تنهایی نجات دهند. تنها با وحدت و یکپارچگی کامل است که می‌توان خانه کارگر و شوراهای اسلامی و همه این جرثومه‌های فساد و تباهی را از صحنه جنبش کارگری به‌دور

افکند تا یک جنبش کارگری نوین و مستقل را در جامعه بنیان گذارد و بر بی حقوقی مطلق این سه دهه خط بطلان کشید. فعالین سندیکای کارگران شرکت واحد راهی بس پر فراز و نشیب را در پیش رو دارند. تثبیت خود به عنوان یک تشکل مستقل از تمامی نهادهای سرمایه، به صحنه آوردن مجدد تمامی کارگران این شرکت جهت برگزاری مجمع عمومی دوم، رفع تمامی مشکلات موجود، طرح و تثبیت خواسته های اولیه، تشویق و ترغیب کارگران اتوبوس رانی در سایر شهرها جهت اعلام تشکل خود، رفتن به طرف ایجاد فدراسیون کارگران حمل و نقل در سطح کشور و... همه از مسائلی است که نیرو، انرژی و استقامت بالایی را می طلبد. برای رسیدن به این اهداف، ماندن در صحنه مبارزه و تحمیل خود به عنوان یک تشکل مستقل از ملزومات اساسی فعالیت این رزمندگان است.

به امید موفقیت این فعالین به ادامه راهشان

یداله خسرو شاهی

اسفند ۱۳۸۶